

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

Cl. regulamentului de a-
plecare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foale Inscrise în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2-1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 500 Lei

Pe 6 luni . . . 280 Le

Pentru străinătate 1000 Le

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Pe Acesta să-L ascultați

(pe). Pe buze fără credință, numele lui Isus a devenit banal. Timiditatea ce abia-l rostește, nu-i dă răsunet, nu-i dă viață, nu-i dă vibrări cu rezonanțe la cei ce-l aud... Și Cel ce umple și cerul și pământul, pentru cei mulți are un nume fără de înțeles: numele mare, e nume deșert.

Nu ne mai entuziasmează cuvântul acesta, ca odinioară pe cei ce-l pronunțau cu mândrie înaintea judecătorilor păgâni, cu încredere, în circuri, cu avânt în areopage, căci Isus a devenit prea vag, prea oțetel, prea departe de noi. Nu L-am pătruns și nu ne-am lăsat pătrunși de El. Nu este El maestrul, nu este El conducătorul, nu este El supremul stăpân al minții și inimii noastre. De centrul preocupărilor noastre El este departe.

Rostim cu mai multă plăcere numele unui Kant, cu mai mult curaj numele vreunui conducător ce-a fost sau este, vremelnic. Pe aceeaștia îi admirăm mai mult și fără de frică le rostim numele cu orice ocazie. Superficialitatea cunoașterii învățăturii și persoanei lui Isus Hristos însă, ne face să ne legăm de El numai printr-o legătură de exterior: la inima și ființa noastră nu ajung rădăcinile Lui. Deși nu există învățător mai luminat, persoană mai atrăgătoare, șef mai ducător la biruințe ca Isus Hristos. Când ne-am legat de El cu mintea'n admirare, cu inima'n iubire, neastâmpărul predicării Lui, ce ne cuprinde, e dovada tăriei de acțiune și certitudinii de izbândă pe care El o dă.

Și astăzi cine ar putea restabili ordinea, aduce împăcarea, menține pacea? Nu cei a căror știință o admirăm; nu idoli umani la care ne închinăm. Aceștia se impun prin molozul cu care ne-au încărcat mintea, molozul științei ce ne copleșește, ne ucide, ne îngroapă de vii. Nici unul din ei n'a căutat să dea viață. Singur Isus a predicat viața: „am venit ca viața să aibă, și din belșug să aibă” (I. 10, 10). Învățătura Lui, mai sublimă decât orice altă învățătură, nu este dată numai pentru minte: ea e căldură ce trebuie să coboare la inimă, lumină ce trebuie să nască viața.

Predicarea lui Isus, cunoașterea Lui, este și astăzi cel mai de seamă lucru pentru individ și omenire. Când inimile vor bate pentru El, când numele Lui se va rosti cu respect și curaj, atunci cei miruiți să-l fie soldați vor face ordinea și vor aduce pacea fără de care lumea nu poate trăi. De aceea nu putem avea un consemn mai frumos decât: Isus cunoscut, ascultat și iubit; Isus dăruit lumii de inimi pline de foc.

**Hristos să fie pururi
în mijlocul nostru!**

Transfigurarea omenirii

de prof. Aurel Leluțiu

Esența Creștinismului constă într'un *atașament personal, sincer și total față de Hristos* privit ca Persoană vie, prezentă și concretă, ca Prieten ideal. Creștinismul nu e doctrină rece ori literă moartă lipsită de conținut vital; el nu e nici forme și rituri, executări mecanice a câtorva gesturi, ci e viață, fiindcă derivă din *Viața* inșiși.

Misiunea Creștinismului e aceeași cu misiunea lui Isus Hristos: *transfigurarea omenirii în Dumnezeu*. Fiul lui Dumnezeu a devenit prin Intrupare Cap organic al omenirii, însușindu-și firea noastră omenească pentru a ne face părtași Firii sale Dumnezeiești.

Soarta și destinul omenirii depind de Isus Hristos, căci El este Centrul Istoriei, purura prezent, viu și operant. În El sălășluiește Izvorul și Focarul veșnic de lumină și tărie pentru rezolvarea tuturor problemelor ale tuturor veacurilor. *Hristos e purura actual și activ*. Deaceia e greșită și absurdă mentalitatea care îl privește pe Isus ca aparținând trecutului, trăind între oameni numai prin amintirea ce ne-a lăsat-o în Evenghelie. — Nu! Hristos nu e persoană *trecută* în istorie, fiindcă El *face* adevărata Istorie.

Misterele și faptele vieții lui Hristos, pe care le sărbătorește Biserica, își au fiecare un har special și o putere de vivificare și iluminare corespunzătoare diferitelor lipsuri și nevoi personale și sociale din toate timpurile.

Sărbătoarea Transfigurării Domnului Hristos (a Schimbării la Față pe muntele Taborului) cuprinde în sine — pentru cei cari înțeleg și trăiesc esența și misiunea Creștinismului — bogății nesfârșite. În bezna și haosul în care ne sbatem, în scepticismul care ucide idealurile și avânturile, sărbătoarea Transfigurării reprezintă un *popas de întremare, de refacere a idealurilor și a forțelor*, alungând de pe fețe și din inimi posomorirea și groaza de Necunoscut.

Sărbătoarea Transfigurării reamintește omenirii întregi că scopul și idealul ei nu trebuie să fie îndobitocirea, bestializarea prin deslănțuirea furiei de distrugere și innecarea în plăcerile lutului, ci transfigurarea în Dumnezeu: „*părtași dumnezeieștii firi, fugind de stricăciunea poftel din lume*” (II Pet. 1, 4).

Celorce nu cred sau se clatină în credința lor despre posibilitatea schimbării la față a lumii, le pune înainte faptul de nesdruncinat al Divinității *atotputernice* a lui Isus, dovedit prin realitatea Transfigurării și prin glasul confirmator al Tatălui: „*Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit: pe acesta să-l ascultați!*” (Mat. 17, 1-8). Că nu e vorba de vreo legendă sau născocire copilărească ci de un fapt sigur, o arată

mărturia, pecetluită cu sânge, a Sf. Petru, căpetenia Apostolilor: „*Căci nu urmând basmelor celor meșteșugite v'am spus vouă puterea și ventrea Domnului nostru Isus Hristos: ci noi înșine am fost văzători al mării acelela... fiind cu dânsul în muntele sfânt*” (II. Pet. 1, 16-18).

Trupul întreg al Mântuitorului a strălucit prin lumina *Dumnezeirii Sale*, dupăcum atât de frumos spune sf. Toma de Aquino: „*Ad corpus Christi in transfiguratione derivata est Claritas a divinitate et anima eius*”... (S. Theol. p. 3-a q. XLV. art. 2 in corp.) — Credința nestrămutată în divinitatea lui Isus e temelia transfigurării omenirii, pentrucă numai prin credința aceasta va pune ea în practică porunca Tatălui: „*pe acesta să-l ascultați!*”. Transformarea nu poate veni decât dela un principiu interior de viață. Sufletul trebuie schimbat mai întâi, prin locuirea lui Hristos în el, printr-o pătrundere și posedare totală a ființei noastre lăuntrice de către Cel mai ales dintre prieteni. — Trebuie frământat omul cel nou din plămada vechiului Adam; și acest fapt îi poate face pe mulți să creadă transfigurarea irealizabilă *în noi*. Hristos — vor spune — a avut o fire omenească imaculată din Nepătata Sa Mamă, însă noi nu ne putem mândri cu asemenea fire..

La această nedumerire răspunde Liturgia Sărbătorii prin următorul admirabil tropar: „*În munte suindu-te, Mântuitorule, cu învățăceii tăi, și la față schimbându-te, firea lui Adam cea înegrită o ai făcut iar să strălucească, schimbându-o întru mărirea și strălucirea dumnezeirii tale*”. (Mineiu 6 Aug., inserat, la Stihuri, 2-a). Hristos a câștigat și posedă în sine puterea de transfigurare a întregii omeniri; însă omenirea trebuie să-și însușească această putere urmând calea pe care a pășit El, calea Crucii. Transfigurarea pe muntele Taborului era o provestire a ceea ce trebuia să se înfăptuiască după suferințele de pe muntele Calvarului.

Văzând strălucirea și gloria lui Isus, Sf. Petru ar fi dorit să contempleze necontenit frumsețea unică a divinei panorame: „*Doamne, bine ne este a fi aici!*” (Mat. 17, 4), uitând că transfigurarea firii omenești păcătoase nu se poate face decât suferind cu Hristos. Tocmai de aceea Isus, revenind la starea de umilire, s'a adresat lui Petru și celorlalți doi apostoli cari asistaseră la mărirea Lui și le-a zis: „*Nimănui să nu spuneți vederea aceasta, până când Fiul omului se va scula din morți!*” (ibid. 17, 9). Mântuitorul nu vrea să se vorbească de transfigurare decât după trecerea prin durere și moarte, pentrucă aici pe pă-

mânt e mult mai preferabilă „o moarte vie” decât „o viață moartă”.

Vederea Transfigurării lui Isus era necesară apostolilor, mai ales lui Petru, ca pre-gustând din fericirea ce-aveau s'o obțină în mod începător aici pe pământ și apoi de-săvârșit în Patria cerească, să suporte cu li-niște și bucurie durerile și crucile, urmând cu fidelitate „Invățătorului și în Cruce și în Glorie (sf. S. Th. p. 3-a, q. XLV. art. 1. în corp).

Avem deci siguranța că omenirea poate fi transfigurată tocmai pentru că ea este pe drumul Calvarului. E imposibil ca atâta sânge, atâtea suferințe și atâtea lacrimi să nu spele vina păcatului omenirii. Nu toți suferinții suferă creștinește, dar pentru cei aleși, pentru sufletele de elită, Hristos va aduce omenirii transfigurarea. Iar popoarelor, cu cât sunt mai răstignite și mai unite cu Hristos, cu atât mai sigură le este strălucirea viitoare.

O permanentizare a Transfigurării o avem în Biserică; însă o transfigurare încontinuu și efectiv legată de muntele Calvarului. Petru a fost de față la Transfigurarea lui Isus pe muntele Taborului. Urmașii lui Petru, Papii dela Roma au fost și sunt martorii Transfi-gurării lui Isus pe muntele Sion al Bisericii, dealungul veacurilor. Persecuțiile — Barbarii — Impărații tirani — Ezeziile — Revoluția franceză — Kulturkampful, Francmasoneria — Totalitarismul ateu și Comunismul au consti-tuit Calvarul Bisericii. Toate acestea au trecut și vor trece. Biserica și Șeful ei, Papa, rămân și aduc veșnică mărturie Transfigurării lui Isus. — Iar astăzi? Vicarul lui Hristos și ur-mașul Sf. Petru a devenit centru de atracție pentru întreaga lume, care prin reprezen-tanții ei aleargă la Vatican, spunând deo-camdată în șoaptă: „Bine ne este nouă aici!” Pius XII îl contemplează în Biserică pe Hristos cel transfigurat și trimite în lume mesagiul păcii și al transfigurării omenirii. — Ce este acolo în Vatican? Este acolo ceva care nu se mai găsește nicăiri: *speranța transfigurării*, fiindcă acolo este întreg și nefalsificat Hri-stos cel transfigurat.

Acestea sunt gândurile pe care ni le îmbie Sărbătoarea Transfigurării. Din cruntul

războiului de azi omenirea poate ieși transfi-gurată: nu însă prin mijloace și măsuri ex-terne, politice, militare, economice, finan-ciare... și nici chiar prin „corpurile expedi-ționare de educație” de dincolo de ocean, ci numai prin Hristos și Biserica Sa.

Deaceea, ca încheiere, sunt atât de po-trivite cuvintele luminoase ale Vulturului dela Nôtre Dame din Paris: „Cât mă privește, eu nu disprețesc materia, eu îi primesc ser-viciile, îi admir puterea; dar n'aștept decât dela Isus Hristos și dela Biserica sa adevă-ratul bine al națiunilor, adică spiritul frater-nității sincere și generoase, ridicarea săra-cilor în demnitatea lor morală, onoarea muncii, sfințenia căsătoriei, modestia ambițiilor, pa-cea popoarelor și pacea sufletelor, și'nsfârșit sporirea acelui fond social care nu se înscrie la Bancă sau la Bursă, ci se cumpănește în conștiința istoriei și în judecata lui Dumnez-zeu”. (H. D. Lacordaire, *Lettres à un jeune homme*, Paris 1927, pag. 257).

Războire cu tâlc

Războiul a luat forme ce îngrozesc. Zia-rele vorbesc la unison de *onebunie colectivă ce-ar fi cuprins lumea*; afirmă că *în inimile oamenilor s'a înstăpânit o furie dementă de distrugere*; că locuitorii globului se măcelă-resc pur și simplu reciproc, și că trăim fără doar și poate într'un *balamuc universal*, în care, prin ordine de sus, a încetat orice ac-tivitate în afară de aceea ce furnizează mij-loace pentru suprimarea de semeni. Un *bellum omnium contra omnes* e în plină zodie, iar imbecilitatea umană a reușit să atingă, azi, cel mai ridicat nivel de rafinament în arta omuciderii organizate. — Iată cum descriu situația ziarele noastre:

„Azi geniul e pus în slujba distrugerii. Viața oamenilor nu mai are preț pentru ni-meni și generalizarea primejdiei de moarte a ascuțit sentimentele egoiste. Vechiul dicton latin: „*Homo, homini, lupus*”, a devenit prin-cipiul filozofic al oamenilor în toate manife-stările și acțiunile lor. În laborator chimiștii caută secretul morții nu al vieții; în uzine inginerii calculează preciziunile matematice

pentru crearea de ruine, nu de lucrări nemu-ritoare; se storc energiile nu pentru viață ci pentru moarte. Apari ca un rătăcit, anahro-nic, absurd și chiar temerar, dacă cutezi să rostești cuvântul „umanitate”, dacă ridici glasul pentru apărarea suferinței, dacă îți descoperi în suflet un sentiment de milă pen-tru suferințele omenirii, dacă îți lăcrămiezi ochii în fața durerii altora. E aproape o ru-șine să iubești pe oameni într'o vreme în care gradul de perfecțiune în arta de a ucide este criteriul care urmează să decidă întâie-tatea națiunilor”. (Universul 7 VII. 1944).

„In permanenta descriere a sfârșitului răz-boiului nu se mai ține seama de biata ome-nire pe spinarea căreia se desfășoară această *satanică întrecere a tehnicii distrugerii*. Se socotesc morții, răniții și cu tărie se scrutează viitorul.

„Este într'adevăr impresionantă senină-tatea cu care se inventariază victimele, dar se uită în această rece inventariere să se vorbească și de numărul neștiut al celor ră-mași cu nervii zdruncinați, de toți infirmii sistemului nervos, de copiii blestemați să crească în *această atmosferă de apocalips*.

„Pretind că se bat pentru o mai dreaptă rânduială, pentru o viață mai blândă, pentru mai multă omenie, și totuși din tot ceea ce se întâmplă noi simțim dogoarea pârjolitoare a urii, *încordarea voinții de distrugere totală*. *Tuturor le este rușine să fie oameni, să se înduioșeze de soarta umanității*” (Curentul 9, VII. 1944).

„Datele științei servesc ca punct de plecare al distrugerilor. Mașina, invenția, s'a ridicat împotriva omului, împotriva inventa-torului” (Universul 13. VII. 1944).

Și *concluzia presei noastre*: „Progresul s'a întors împotriva omului, fiindcă n'a fost pus în slujba Binelui”. „Progresul material, fără o bază morală, se auto-distruge și nu sunt semne că ar avea de gând să se o-prească”. „Avem prea mulți savanți, prea mulți oameni cu capetele pline de formule și prea puține caractere. Ori, dacă societatea progresează prin inteligențe, ea se menține prin caractere” (Gabriel Tepelea, în Universul 13. VII. 1944).

FOIȚA „UNIRII”

Mi-e grea inima

*Nu mă înconvoiu sbuciumului năprasnic,
Furtunei smulgătoare de copaci.
Pun lacăt greu pe cugetul zadarnic,
Și milă am, imensă, de oamenii săraci,
O! câți sunt. Și cât de nesfârșite mizeriile
Cu plisc, cu ochi de foc, cu cângi de spade.
Nu'l pot încăpea pe toți, Bisericile.
Și nime'n lume, nu le poate rade.
Mila mea, se revarsă, ca un vas plin.
Aș vrea să soarbă din ea toți și s'o gate.
Dar altele din câmp de sânge vin,
Și s'pline, toate pline, de păcate.
Ard ca un rug, și flăcările ling ceriul.
Mi-e grea inima și cade ca un fruct.
Se lasă'n jurul meu, adânc, misterul.
Și arde, sus de tot, speranța ca un punct.*

I. B.-Buteni

Ora de religie *)

DISCUȚIA

I-ul cleric: Metoda activă e bună la repe-țirea materiei, pentru că în jurul unui subiect

*) Vezi No. 27 dela 24 Iunie 1944.

sunt adunate multe cunoștințe, care la repe-țire se prezintă astfel în haină nouă.

Eu: Sunteți liber să întrebuințați metoda nouă la repetirea materiei, eu mă bucur și de atât, dar aș vrea să vă gândiți mai puțin la materie și mai mult la sentimentul religios.

Al II-lea cleric: Metoda nouă o văd așa: Catehetul alege câteva adevăruri religioase pe care le aplică unuia dintre subiectele pre-zentate aici drept program.

Eu: Vă rog să inversați lucrurile. Nu adevărurile își caută subiectul, ci subiectul, (păcurarul), din activitatea noastră, aici de-monstrată, l-am pus sub sarcina adevărilor religioase. Este o deosebire de orientare.

Al III-lea cleric: Lecțiunea pe care am ascultat o 1) n'a avut un scop precis, 2) n'a avut o încheiere strânsă 3) noțiunile s'au des-fășurat în mod vag.

Eu: 1) Scopul nostru precis a fost des-voltarea sentimentului religios, ceea ce ne-a succes pe deplin, deoarece s'au repetat des-momentele, când elevele au făcut tăcere profundă în cursul activității. Mărturie sunteți toți, că le era teamă să miște mâna ori să clipească ochii, ca să nu scape cuvinte, și astfel să le scadă sentimentul din intensitate. Atmosfera de emoție religioasă, am respirat-o, ni-a pătruns și am acționat îmboldiți de ea.

2) Adevărat, că nu am încheiat siste-matic cum ați fi dorit unii dintre dv., fiindcă

nu e lipsă. În metoda tradițională se obiș-nuește la sfârșit o încheere, dar subiectul no-stru nu este epuizat niciodată. Sistematizările, chiar în materie de religie, nu sunt pentru copii.

3) Am împrumutat materie de aici, de colo, câteodată numai am atins un ade-văr... l-am lăsat în suspensiune, ca să coacă, să stârnească „libera curiozitate” a sfântului Augustin și de aceea vă apare va-gul. Așa e *metoda evanghelică*. Isus, la fântâna lui Iacob, a vorbit despre apa vie, pe drum, despre vița de vie și când a lăsat drumul și a apucat în țarină, a vorbit apostolilor des-pre crinii câmpului.

Este un principiu activ: varietatea în unitate și unitatea în varietate și dv. sunteți acum în măsură să apreciați și din acest punct de vedere realizarea noastră de aici.

Al IV-lea cleric: 1) Nu împărtășesc pă-rerea de a aduna la ora de religie toate cla-sele, și mai ales pe cei din cl. I-a, care nu au idei ca să poată înțelege lecția de religie.

2) Sunt de părere că metoda activă tre-bue începută din clasa I pentru că, la sfârșitul anilor de școală, să se vadă, cu cât știu ei mai mult decât cei ce au urmat metoda tra-dițională.

Eu: 1) Incepătorii nu au idei religioase, dar au sentimente, care se cer dezvoltate. Sentimentul îi unește la religie pe toți din

Ceeace adăugim noi constatările de mai sus e în fond ceea ce Creștinismul a susținut de când există, și în special în ultimele sute de ani, și anume că: Fără Crez, fără un Dumnezeu nemuritor și veșnic, drept și cu cei mari și cu cei mici deopotrivă, se trezește demonul din om și nebunia își cântă triumful peste râuri de sânge. Exact ca azi; identic cu ceea ce a fost ieri; poate la fel ca mâine. Cea mai cuprinzătoare minte a Europei de acum trei sute de ani, filosoful și omul de știință Leibnitz, spunea par'c'ar spune pentru noi cei de azi: „Fără Dumnezeu se agită instinctele primare și'n lume se înscăunează o concepție de viață ce acoperă pământul cu un lac de sânge“.

Apoi, nimeni nu poate nega că națiuni mari și civilizate au trăit, în ultimul secol în special, într'un climat spiritual în care tot mai des s'a accentuat că Creștinismul e un obstacol în calea educației integrale național-războinică a unuia popor, iar mila și indușarea față de aproapele e o virtute negativă ce trebuie desrădăcinată din sufletul poporului ce ia în mod serios să devină nemuritor. Că viața și pământul cu ale lui bunătăți, sunt numai a celor tari și vânjoși la trup, negri și duri la inimă ca stânca munților solitari.

Și cei ce le strigau de pe acoperișuri toate astea, nu au fost bătuți, cu pietre, ci proclamați adesea genii naționale, învățătorii poporului din mijlocul căruia s'au ivit Cea mai mare parte din mulțimile ce azi se stâsie în acest război apocaliptic, care nu va rezolva nimic, așa a fost educată, din această atmosferă a respirat. De ce să te miri atunci că „omul“ din om a dispărut.

Nu i poezie formula „omul animal religios“. Și nu cuprinde nici o iotă de neadevăr. Înțelepții educației fără Creștinism au reușit să taie (așa cum au voit) din formulă religia, și inima omului s'a învârtosât pe loc, a luat atitudine, ce te îngrozește: omul a încetat de-a fi animal religios.

Ne auto-devorăm fără nici un senz, asta-i realitatea ce-o știu și pruncii. O lume se prăbușește în barbarie cu civilizație cu tot.

Sumbrii urzitori ai educației fără milă de oameni, frumoase urme lăsați!

Stud. ing. Traian Cosma

Sub steagul Preacuratei. De postul Sântei Mării din acest an Preasf. Iuliu Hossu s'a îndreptat spre fiii săi sufletești cu o duioasă scrisoare pastorală, din care reținem și noi rândurile ce urmează:

„Am fost fericit trecând prin eparhiile grijii și păstoriei noastre încredințate, să aflu credința puternică în Dumnezeu și cinstirea Maicii Domnului pe toate căle străbătute cu nespuse mângăiere. Acelaș suflet credincios dela o parte la alta a eparhiilor. Ați preamărit pe Dumnezeu și pe Maica Preacurată. Să vă preamărească Domnul și Maica Sfântă. V'am aflat frumoși în fața lui Dumnezeu. Rămâneți așa, frumoși pe calea vieții credinții străbune, sănătoși, în suflet și trup. Războiul cumplit a ajuns la culme. Toate puterile sufletului sunt puse la încercare. În încordarea grea pe care suntem dator să o facem cu toții, sunt chemați mulți la datorie. Merg tinerii, merg până și femeile și fetele. Treziți toată puterea credinții în suflete, pentruca atunci când pliniți datoria la care sunteți chemați, să nu sufere scădere sufletul în curăția lui. Plecați deacasă frumoși și sănătoși departe la datorie. Să vă reîntoarceți acasă cu ajutorul Domnului și a Maicii Sfinte frumoși și sănătoși sufletește și trupește. Trăiți în cunoștința că voi sunteți izvorul puterilor de viață pentru biserică și neam. Păstrați-vă curăția sufletului, sănătatea lui și a trupului vostru. Privirea iubitoare a Domnului Isus vă însoțește, ocrotirea Maicii Preacurate vă ocrotește câtă vreme harul Domnului trăiește în voi. Sufletul părinților pleacă împreună cu voi. Să-i simțiți aproape pentru a vă feri de tot răul și răutatea. Ca flori frumoase v'am aflat pe toate căile mele, făgăduitoare de puteri de viață pentru viitor înălțat întru Domnul. Rămâneți în frumusețea și sănătatea sufletului credincios. Aceasta e arma puternică a sufletului vostru: credința. Cu lumina credinței plecați pe calea datoriei grele, în lumina credinței îmbrăcați sufletele voastre și veți rămânea bineplăcuți lui Dumnezeu și veți fi de cinsti în fața oamenilor. Dați această mărire lui Dumnezeu și mângăiere părinților voștri și nouă tuturor. Dragostea sufletului meu vă însoțește pe toți și pe toate și pe această cale.

În fața deslănțuirii puterilor morții a cărei aripi s'au întins până la cei deacasă, departe pe fronturi, până la copiii nevinovați și bătrânii neputincioși, în fața mării nefericiri să ne întoarcem cu post și rugăciune spre Domnul, căci acest fel de duh rău nu iese decât pe această cale. Cu suflet desrobit de puterea păcatului, în praznicul luminat al Maicii Domnului, să-i cerem ajutorul puternic de Mamă. Pentru rugăciunile Maicii Sale să se îndure Mântuitorul Isus și să mântuiască lumea pe peire. Să se înalțe rugăciuni fierbinți din sufletele pruncilor nevinovați, cari au rămas fără părinți, sau cari suspină după părinții departe la datorie grea și cu primejdie de moarte, pentru pacea lumii întregi. Să se înalțe din suflete pocăite de toate vârstele, întoarse la Dumnezeu, la ascultarea cuvintelor poruncilor lui de vieață dădătoare, rugăciuni smerite pentru pacea lumii întregi, bine știind că precum unul este marele război care împânzește cu foc lumea întreagă, una sigură poate fi și pacea lumii întregi, așezată pe adevăr și dreptate, în sufletul Mântuitorului, care este dragostea Lui. Pacea bună a lui Isus, pacea dreaptă a Lui. Va împlini Domnul rugăciunile sufletelor întoarse la El, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale. Pentru aceasta a venit în lume, pentru aceasta s'a jertfit pe altarul însângerat al sufletului sfâșiat al Preacuratei Maicii Sale“

Sensul luptei noastre

de Ion Bota

Nu este exclus ca și acum să se găsească indivizi, cari mai ieri alaltăieri erau ascunși în fundul cafenelelor, și să-și pună întrebarea: Dece luptăm? Cu siguranță că acești „domni“ și astăzi discută chestii „strategice“ în umbra unui copac, în anturajul unei „societăți“ care știe și poate totul, sau eventual întinși pe o canapea în urma unei munci ce-a constat în pâlăvrageală inutilă.

Acestor „domni strategi și diplomați anonimi dar periculoși“ le va răspunde precis și hotărât oricare ostaș din tranșee.

Națiunea fără libertate este moartă, a

toate clasele, mic cu mare, bun cu rău, ca pe credincioși la sf. liturgie în biserică.

Astfel am realizat comunitatea de viață religioasă, iar nu o „clasă“ tradițională. Când veți avea posibilitatea să organizați și dv. comunitatea religioasă, vă veți convinge, desigur, că activitatea în comun, cu copii diferit desvoltați, ridică nivelul general și ce-i mai important la religie, incurajază ajutorarea reciprocă în forma cea mai naturală.

2) În ce privește metoda activă începând dela cl. I-a, cred că aveți multă dreptate și, vă rog să faceți propunerea, după care, de aici să ne adresăm Veneratului Consistor ca să înființeze o școală, de experimentare pentru religie, cu toate clasele. Însă, la sfârșitul ciclului nu se vor examina elevii după cât știu comparativ mai mult, acesta este rezultatul intelectualismului exagerat, pe care îl combatem nu numai la religie ci, cu mai multă putere, la disciplina profană, fiindcă împiedică dezvoltarea aptitudinilor.

Al V-lea cleric: Ați pus în fruntea programului religios iubirea și trebuie pusă cunoașterea, deoarece nu poți iubi ce nu cunoști.

Eu: Da, dar când vrei să cunoști, mai întâi învâliu acel ceva într'o simpatie, care e început de iubire. Cunoașterea, care vine, are prelungiri tot în iubire. Începutul religiei e în iubire. O religie înfățișată în raționa-

mentele noastre, iar nu în iubire, n'are nici valoare nici putere.

Al VI-lea cleric: Judecând așa, preotul nu poate da toată învățătura după mandatul lui Isus: *Mergând învățați...*

Eu: Nu voi interpreta eu înaintea dv. sf. Scriptură și ce se înțelege sub cuvântul „învățați“. N'am competența să mă ocup de preot, eu mă leg de catehet pe terenul educației. Aș vrea să existe în cadrul Academiei teologice un curs pregătit de cateheți în legătură cu o școală de experimentare pentru religie. Ar putea fi cateheți și cei ce nu sunt preoți, ar putea fi și femei. O renaștere religioasă ar putea începe dela acest curs de cateheți.

Ce privește termenul: învățați, e sigur că include, iar nu exclude afectivitatea, doar legea supremă a creștinismului e iubirea. Și preotul are drept scop a învăța pe oameni să iubească pe Dumnezeu și să se iubească între ei.

Constat că dv. sunteți preocupați prea mult de materie, de idei, de noțiuni, de cunoștințe, de învățarea după carte și astfel, apare intelectualismul religios cu prea puternice rădăcini. Nu observați, că lângă o credință de ordin intelectual, deseori, stă cel mai feroce egoism? În general zis, nu trebuie să ne intereseze mai mult cunoștințele decât îl interesează pe arhitect cărămizile. Dar să

aduni cărămizi cum adună intelectualismul cunoștințele, fără să le prelucre, mi se pare că e identică parabola smochinului fără fructe, și, din pricina asta de puș pe foc.

În activitatea practică desfășurată aici în prezența dv., ați constatat, că am împărțit pe fetițe cu cunoștințe, dar cunoștința religioasă am impregnat-o cu sentiment, am contopit o intim în sensibilitate. Numai așa cunoștința religioasă primește un conținut, altfel e o formă goală. Numai prin sentiment, cunoștința religioasă primește forță și duce la acțiune.

Al VII-lea cleric: Ați introdus, la ora de religie, materii streine, așa: vorbirea copilului dela masă, cetirea, compunerea în scris, desemnul, lucrul de mână. E obligat catehetul să se intereseze de acestea?

Eu: Aveți dreptate, lipsește și timpul pentru ele. Însă, am privit altfel lucrurile. În copilul care vorbește dela masă se poate ascunde un Bossuet, în cel care compune liber un sf. Toma, în cel care desemnează un Michel Angelo și eu sunt dator să organizez un mediu prielnic de manifestarea aptitudinilor religioase.

Chiar dacă nu-i nădejde să devină celebri micii credincioși, ei, prin modularea vocii, cu alesătura de cuvinte, cu trăsături de linii, adaugă la intensitatea sentimentului religios.

spus cândva marele luptător ardelean Simion Bărnuțiu. Da, pentru această *sfântă libertate* luptăm. Dumnezeu a sădit-o în sufletul omului și în sufletul mare al națiilor. Omul care nu-i liber, e rob, și națiunea fără libertate este supusă pieirii. Numai o nație liberă se poate constitui într'un stat național, în cadrul căruia poate să se desvolte din toate punctele de vedere și să-și îndeplinească misiunea ei în lume. Nu-i nevoie să cercetăm trecutul altor popoare pentru ca să dovedim cele afirmate mai sus. Trecutul neamului nostru ne stă mărturie, că atâta timp cât n'am fost liberi, nici progrese și nici misiunea noastră în lume n'am putut să ne-o îndeplinim.

Timp de peste o jumătate de secol puhoiul popoarelor barbare ne-a ținut mereu într'o stare de robi sau pribegi, și în acest răstimp nu să progresăm în cele ale civilizației, dar nici numele nostru de neam nu l-am putut afirma.

A fost deajuns ca numai câțiva ani de relativă libertate să-i avem, pentru ca să apară o mulțime de voevodate de ambele versante ale Carpaților și odată să intrăm în istorie.

Odată cu apariția primelor state românești, rezultate ale libertății, dezvoltarea noastră ca neam progresează. Apoi cele mai elementare instituții sociale și de stat: Biserica, școlile domnești, etc. Organizarea socială și politică ia forme din ce în ce mai clare și mai temeinice.

Ori câteori libertatea noastră ca neam a fost stingherită, și dezvoltarea noastră națională a stagnat. În epoca fanariotă nu mai găsim mulțimea de biserici și mănăstiri pe care le-a zidit Ștefan cel Mare, care singur a poruncit în țara lui, nu mai găsim tipăriturile din timpul lui Vasile Lupu, Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu ori Dimitrie Cantemir, cari prin bani grei împiedecau pe Turci să se amestece în treburile interne ale celor două Principate, și nu mai găsim nici cărturari de talia lui M. Costin, stolnicul C. Cantacuzino sau altor cronicari (Cantemir), căci pe lângă ajutorul ori statul Domnului, lipsea și *voia lui*.

Numai optzeci și trei de ani sunt de

Când simte elevul ca la demonstrarea voastră la care ați participat, că activitatea în comun se razimă și pe el, ca parte integrantă, că și-a dat și el contribuția sa proprie în grai, scris, desema la succesul comun, un val de încredere în puterile proprii îl cuprinde și un isvor nesecat de energii religioase e sufletul lui. Dar și sufletul catehetului, în fața acestor sfinte silinți, crește de bucurie și, ca Isus, mângăie spontan creștetile elevilor.

Dar și micuții aceștia, oricine s'a convins, când încrederea nu le lipsește, simt o necesitate psihologică de a se apropia și atingerile lor sfioase, cu vârful degetelor, de ființele ce-i încântă, unesc o senzație fizică cu un sentiment lăuntric în exaltare, în fanatism.

O lege a firii ne obligă să atingem floarea, care ne place, obiectul, care străluce, animalul, care se joacă, ființa care ne impresionează. Mulțimile râvneau să atingă haina Domnului. Era o comuniune, ca o sfântă împărtășire. Dar și *Noll me tangere*, ordonat Magdalenei.

Dacă catehetul n'are succes cu adulții, iată niște vieți religioase începătoare, care vor reîncreștina mediul părinților lor și vor crea la vremea lor o lume mai bună.

Toma Cocișiu

când s'a întâmplat marele eveniment al Unirii Principatelor sub un singur Domn, și numai șasezeci și șapte sunt de când România a devenit țară neatârnată și de atunci am progresat extraordinar de mult în toate domeniile. Nu este oare acest progres tocmai rezultatul libertății noastre naționale?

Din această sfântă libertate, pentru care popoarele au sângerat și sângerează încă, și pentru a cărei proclamare de principii s'a răsculat poporul francez în 1789 cu tot ce avea el mai bun, își trage originea *progresul*.

Pentru această libertate luptăm. Apărând libertatea noastră națională, ne apărăm limba cea dulce și frumoasă ca cerul sub care ne-am născut și trăim.

Ne apărăm legea pe care ne-au dăruit-o moșii și strămoșii noștri și pe care cu prețul sângelui lor au păstrat-o în ciuda furtunilor ce s'au abătut asupra capului lor.

Apărând libertatea, ne apărăm cultura noastră națională creată de cărturarii trecutului și prezentului nostru. Și apărând aceasta cultură ieșită din frământarea geniului românesc, apărăm cultura europeană în a căreia sferă ne înglobăm, prin modesta noastră contribuție națională.

Familia și avutul nostru nu este a noastră, decât dacă noi suntem liberi.

Apărând libertatea noastră de neam, ne îndeplinim și misiunea noastră de străjeri ai Răsăritului european.

În lupta noastră pentru libertate, să cântărim bine și să trăim din plin spusele poetului ardelean Andrei Mureșanu:

„Murim mai bine-n luptă cu glorie deplină,
Decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost pământ!”
Undeva pe front 20 Iulie 1944.

Știri mărunte

Misiuni populare au fost ținute de P. Vasile Dardai, dela Obreja în Răchitele (vicariatul Munților Apuseni) din 16-24 Iulie: S'au înregistrat 852 de apropieri de sf. taine, 97 membre primite solemn în reuniunea mariană și 140 în apostolatul rugăciunii. La mărturisiri, în afară de preotul locului păr. Vasile Pârjilă, a mai ajutat și păr. Iustin Cosma. — Lăudat să fie Dumnezeu pentru toate.

Binecuvântarea Bisericii din Petrilaca (Iernut). Una din hotărârile practice, luate de către credincioșii din Petrilaca și cu ocazia sfintelor misiuni ținute de păr. Dr. Alexandru Todea, în zilele de 6-15 Maiu a. c., a fost de a-și renova complet Biserica ce se afla într'o stare deplorabilă și de a o binecuvânta. Ceeace s'a și dus la îndeplinire. Actul binecuvântării s'a săvârșit Duminecă, 30 Iulie, de către păr. Dr. Alex. Todea ca delegat al I. P. SS. împreună cu păr. Ioan Roman, protopopul Iernutului. Au mai concelebrat păr. Carol Ignat, preot local, Aron Ignat din Tăurenii și Romul Mureșan din Cucu. Au luat parte toți credincioșii din parohie, precum și lume multă din jur.

Pentru Polonia. Fiind primiți în audiență un mare număr de ofițeri polonezi, în frunte cu generalii Sosnovski și Anders, comandantul Corpului II Armată polonez din Italia, Sf. Părinte a avut cuvinte mișcătoare pentru acești fii sufletești ai săi, precum și pentru patria lor cumplit încercată. A zis, între altele, Vicarul Domnului: „Cu toată succesiunea evenimentelor teribile, Noi nu am pierdut nici un moment nădejdea că țara noastră va reînvia. Într'adevăr, deși inima națiunii noastre este strivită de sângele care s'a răspândit, dreptul nostru rămâne atât de evident, încât Noi păstrăm speranța că toate națiunile își vor da seama de îndatorirea lor față de Polonia. Pentru toate aceste state, care păstrează încă scântela unui sentiment cu adevărat umanitar și creștinesc, va fi o datorie de a revendica pentru Polonia locul ce îi revine printre națiuni, în virtutea tuturor drepturilor de justiție și iubire de pace”.

Turcia s'a rupt de Germania Ceeace era de prevăzut s'a întâmplat și de astădată: în 2 Au-

gust c., marea Adunare Națională Turcească, ratificând decizia guvernului, Turcia a rupt relațiile politice și economice cu Germania. Care lucru, după declarațiile lui Saracioglu, premierul turc, înseamnă că Turcia intră, ipso facto, în război cu Germania, aceasta atârând de decizia ce va lua Germania în urma pomenitului fapt împlinit.

Locale. Măne, de praznicul Schimbării la Față, va predica în catedrală păr. A. Plaianu, prof. de religie.

Finlanda și-a schimbat președintele. Vremurile grele prin cari trece „Țara celor o mie de lacuri”, a îndemnat pe fostul ei președinte, Risto Ryti, să se retragă dela demnitatea ce deținea, lăsând să fie concentrate în mâinile uneia și aceleiaș persoane supremele puteri militare și civile. Dieta finlandeză primind demisia președintelui statului, a desemnat direct și fără nici o votare pe noul președinte în persoana *Maresalului Mannerheim*, care, la rândul său, a și acceptat demnitatea ce i-s'a oferit în cele mai tragice clipe ale istoriei patriei sale.

Turnul din Pisa dărîmat. După știri din Milano, monumentul unic de artă, celebrul *turn înclinat* din Pisa n'a scăpat nici el de soarta atâtor monumente de artă distruse în actualul război. Artileria anglo-americană, pe cum se spune, a nimerit și acest turn și l-a dărîmat până în temelii.

Victime și pagube. Aviația anglo-americană a bombardat și în ziua de 31 Iulie c. Bucureștii, Ploieștii și Târgoviștea, precum și mai multe sate din județele Ilfov, Prahova și Dâmbovița, provocând victime și pagube. Au fost identificate 10 avioane cu patru motoare, doborîte de forțele de apărare române-germane.

Ceasuri de reculegere. După cum reține numărul din urmă al *Sionului Românesc* dela Lugoj dintr'un raport al păr. vicar R. Stoica dela Hațeg, în Dumineca a treia după Rusalii a avut loc un *pelerinaj* la *Totești* (jud. Hunedoara), participând la el cam 1500 persoane. Cuvânt de învățătură creștină și sfântă mângăiere a spus Preacuv. Sa P. *Augustin Pop* dela Obreja. S'au apropiat de Sf. Taine sute de credincioși.

Rufărie Armatei! Printr'un recent *decret-lege* s'a hotărît cu, în vederea întregirii rufăriei necesară oștirii și premilitarilor, toți locuitorii majori și întreprinderile textile să fie obligați a contribui în natură și gratuit cu efecte, în conformitate cu prevederile legii. Și anume bărbații salariați publici și particulari, precum și pensionarii publici și particulari, indiferent de salariul sau pensiunea ce primesc, precum și bărbații din municipii, comune urbane și din comunele rurale, cu un venit lunar până la 50.000 lunar inclusiv, vor preda câte o cămașe, câte o pereche de indispensabili lungi sau scurți și câte o pereche de ciorapi de lână sau de bambac. Cel cu venite mai mari va trebui să deie mai mult și mai multe.

O bancă de reconstrucție internațională. Conferința monetară internațională ținută la Bretton s'a încheiat Sâmbătă, după o ședință a tuturor delegațiilor. S'a aprobat proiectul pentru înființarea unei bănci de reconstrucție internațională, care va funcționa de îndată ce jumătate din numărul guvernelor participante vor semna acordul și vor depune 65 la sută din capitalul de subscripție. Orice transformare va trebui să fie ratificată de corpurile legislative ale țărilor participante.

Pelerinaj la Cărbunar. De praznicul Adormirii Maicii Domnului, amăsurat obiceiului de până acum, va avea loc și anul acesta un cucernic pelerinaj la bisericuța „Maicii Săracilor” din Cărbunar. E de dorit să ia parte la el cât mai multă lume, cu gând de închinare.

Anunț. Direcțiunea Liceului comercial de fete român-unit „Regina Păcii” din Blaj, invită cu drag toate absolventele acestei școale, începând cu promoția anului 1932-33, să binevoiască a lua parte la *Sfintele Exerciții Spirituale* ce se țin pentru ele de către Păr. prof. Dr. Simion Ion Crișanu, din seara zilei de Miercuri 23 August, până la 26 August ora 9 a. m. în Internatul Școalei Urbane de Gospodărie. — Participantele vor anunța Direcțiunea Liceului. — Onor. Domni Protopopi și Preoți sunt rugați să anunțe pe absolventele din parohii.